

Det var en kylig oktoberkväll. På en smal gata belagd med ojämna kullerstenar låg ett gammalt antikvariat. Det var en affär som sålde gamla och begagnade böcker. De som jobbade i antikvariatet hade sedan länge gått hem för dagen.

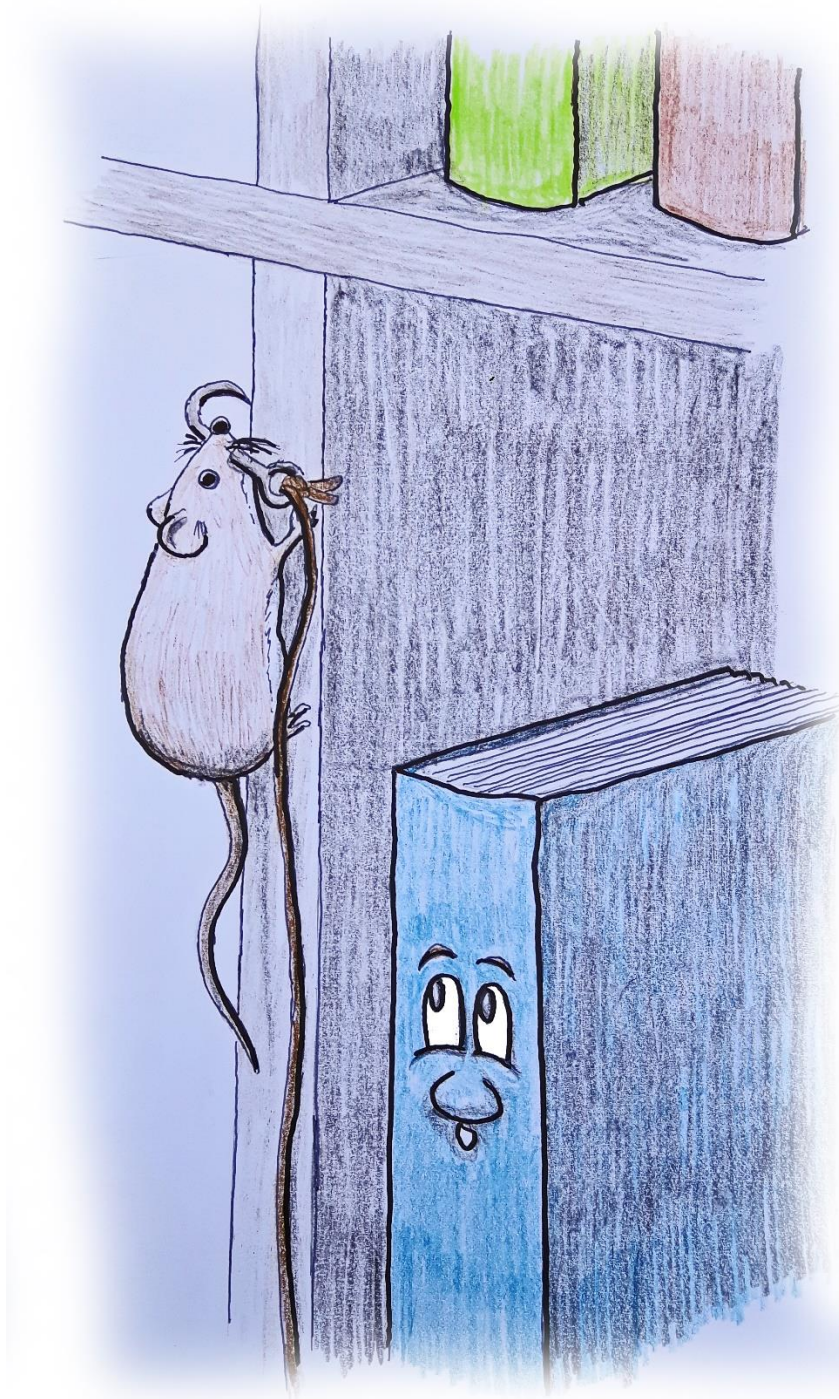
Inne i antikvariatet var det lugnt och stilla. Högst upp på en bokhylla stod tre böcker som var mycket goda vänner. Till vänster stod den äldsta boken som hette Molière Tartuffe. Denna komedi i fem akter från sextonhundratalet var skriven på franska, ett språk som många inte förstår. I mitten stod barnboken Mästerkatten i stövlar. Boken var en klassisk folksaga om en listig talande katt iklädd stövlar. Mästerkatten förstod franska mycket bra och fick ofta översätta det som Molière sa till Fågelboken, som stod till höger. Fågelboken, som innehöll många vackra bilder av olika fågelarter, tyckte mycket om sina två vänner.

Mästerkatten höll just på att berätta en historia om hur han lurat ett elakt troll, när Fågelboken plötsligt sa:

”Kan du vara tyst? Jag tyckte jag hörde något där nere.”

De tre böckerna tystnade och tittade ner mot golvet. Tre möss smög försiktigt fram över golvet. Sedan kom det in ytterligare möss i rummet. Fågelboken undrade vad som var på gång. Hade aldrig sett så här många möss på en gång.

Mössen började sedan klättra upp för bokhyllorna. Fågelboken såg att vissa av dem även bar med sig ett snöre fastknuten i en krok. Någonting riktigt skumt var på gång!

Ett par möss med snöre kom upp till de tre böckerna och synade dem noga. Böckerna höll sig alldeles stilla. En mus knuffade undan Molière och Fågelboken. Den andra musen satte fast sin krok i Mästerkattens pärm och snurrade ett snöre några varv runt boken, så att den inte kunde öppnas. Sedan knuffade båda mössen ut boken så att den föll ner från bokhyllan. Mästerkatten landade hårt på golvet, men gick inte sönder. Därefter klättrade mössen ner igen. När de var tillbaka på golvet började de att föra iväg Mästerkatten genom att dra i snöret som boken var inlindad i.

Fågelboken tittade förskräckt på scenen nedanför och utbrast:

”Mästerkatten är boknappad!”

På en annan bokhylla längre bort hände något liknande med en annan bok. Fågelboken reste sig upp och sa:

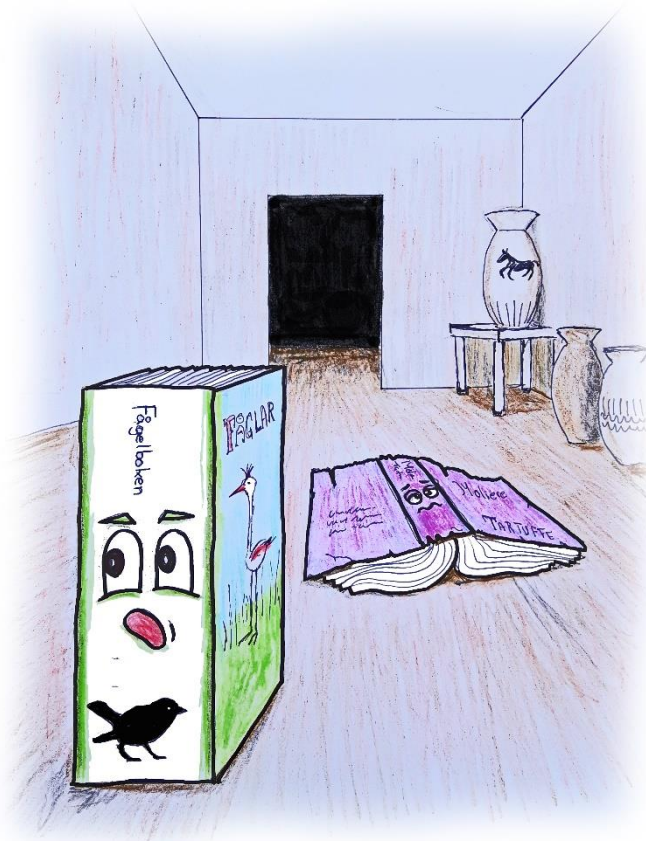
”Kom Molière! Vi måste stoppa mössen.”

Fågelboken tog sig fram till kanten och hoppade ner. Halvvägs ner till golvet öppnade boken sina sidor likt fågelvingar. Fågelboken seglade neråt, slog ihop sidorna och landade elegant på golvet.

Sekunden senare damp Molière i golvet med en tung smäll.

”Kom!” sa Fågelboken. ”Mössen smiter undan med Mästerkatten.”

Molière stönade tungt, men började långsamt att resa sig upp.

Fågelboken och Molière följde efter mössen och de boknappade böckerna till ett annat rum och såg att de försvann in genom en liten dörröppning i väggen. ”Vi får vara försiktiga så att de inte upptäcker oss” sa Fågelboken.

Molière nickade instämmande och sa på franska :
”Je préférerais vivre deux jours sur terre que mille jours dans l'histoire.”¹

Fågelboken tittade frågande på Molière.

De två böckerna gick fram till dörren. Bredvid låg det en mus, men som tur var hade mössen valt den allra tröttaste av dem till att bevaka dörren. Musen snusade sött och drömde stillsamma musdrömmar. Böckerna smög sig in genom dörröppningen.

¹ Jag skulle hellre leva två dagar på Jorden än tusen dagar i historien.

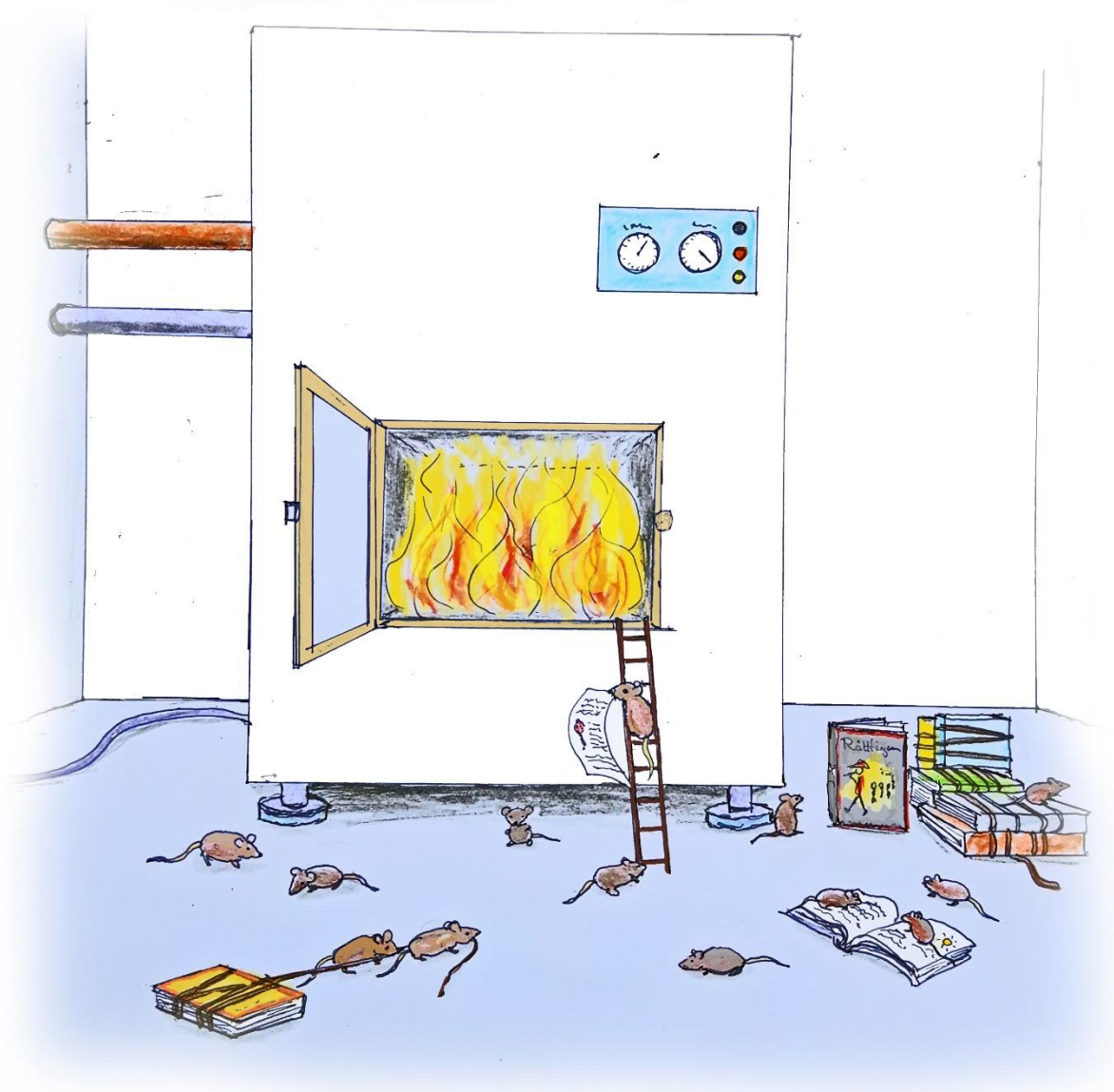
De två böckerna fortsatte in i gången som gick inuti Antikvariatets tjocka väggar. Efter en stund delade sig vägen, men Fågelboken valde direkt den vänstra där det fanns färskt musbajs. De två böckerna fortsatte genom labyrintliknande gångar och kom allt längre ner i huset. Molière tyckte att det var läskigt här inne och blev helt tyst.

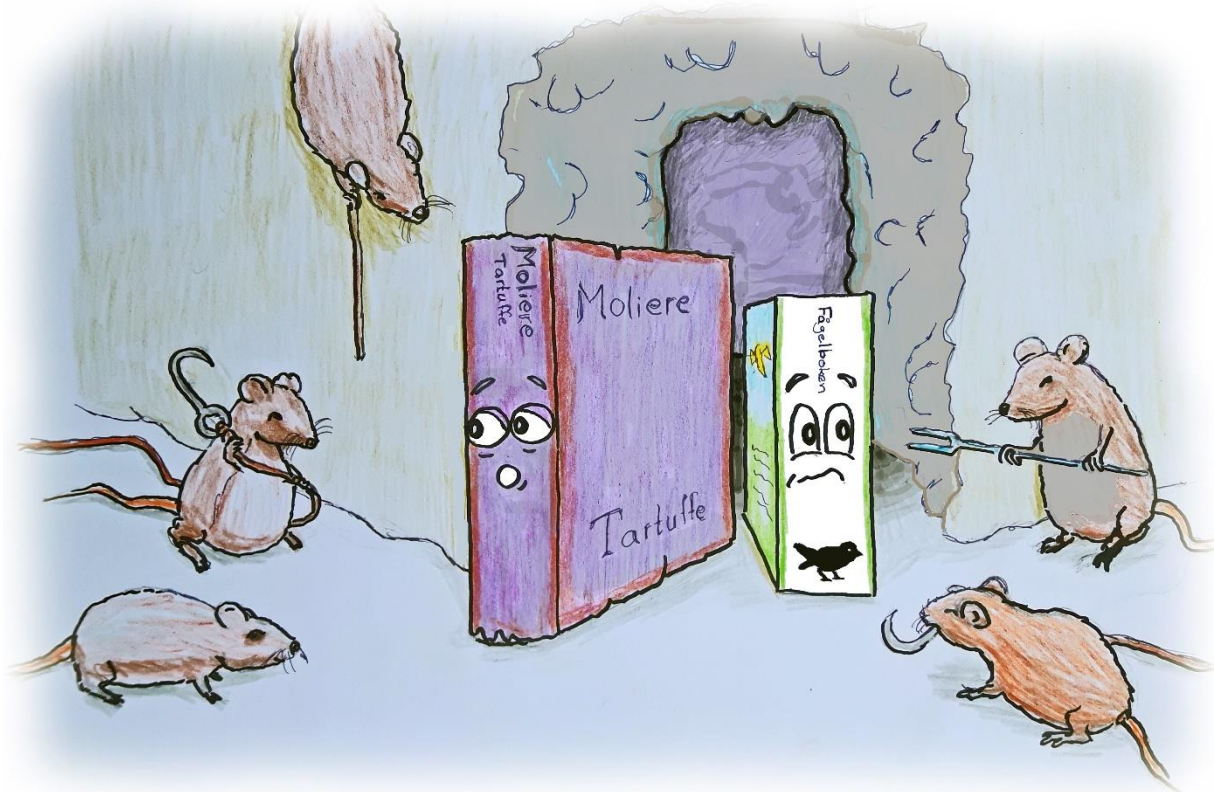

Plötsligt såg de något som rörde sig snett ovanför dem. Det var en stor läskig spindel som såg hungrig ut. Molière skrek ut av rädsla och började backa. Fågelboken öppnade sig och visade upp en vacker bild av en bofink. När spindeln såg bofinken blev den jätterädd och flydde snabbt upp för sitt nät. Den visste ju att bofinkar älskar att äta spindlar. Fågelboken stängde sig och fortsatte framåt. Molière pustade ut, tittade imponerat på Fågelboken och sa: ”Tu es ma paix, mon réconfort, mon salut.”²

² Du är min frid, min tröst, min frälsning.

Några minuter senare kom de ut till ett rum i Antikvariatets källare. Det var mycket varmt här nere och det berodde på att värmepannan eldades för fullt. Runt omkring pannan fanns massor av möss och ditsläpade böcker. Fågelboken såg nu att alla böckerna liksom Mästerkatten var sagoböcker.

Plötsligt omringades Molière och Fågelboken av hotfulla möss. De hade ingen chans att fly, utan blev tvungna att följa med mössen in i källarrummet.

De fördes fram till den en vresig gammal sagobok som, till skillnad från de andra sagoböckerna, inte var fastbunden med något snöre. Den gamla boken hette Råttfångaren i Hameln och förtrollande flöjtmusik trängde hela tiden ut från dess slitna boksidor.

”Vilka är ni?” sa Råttfångaren med hotfull röst.

”Vi är...” började Fågelboken, men avbröts av Råttfångaren.

”Äh! Ni är ju bara vanliga böcker, som lägger sina stora näsor i blöt. Jag har inget otalt med er, men nu när ni ändå kommit hit kan jag inte låta er gå.”

Råttfångaren vände sig mot mössen och sa:

”Håll koll på de här inkräktarna och låt dem inte smita. Bit sönder dem om de hittar på något dumt.”

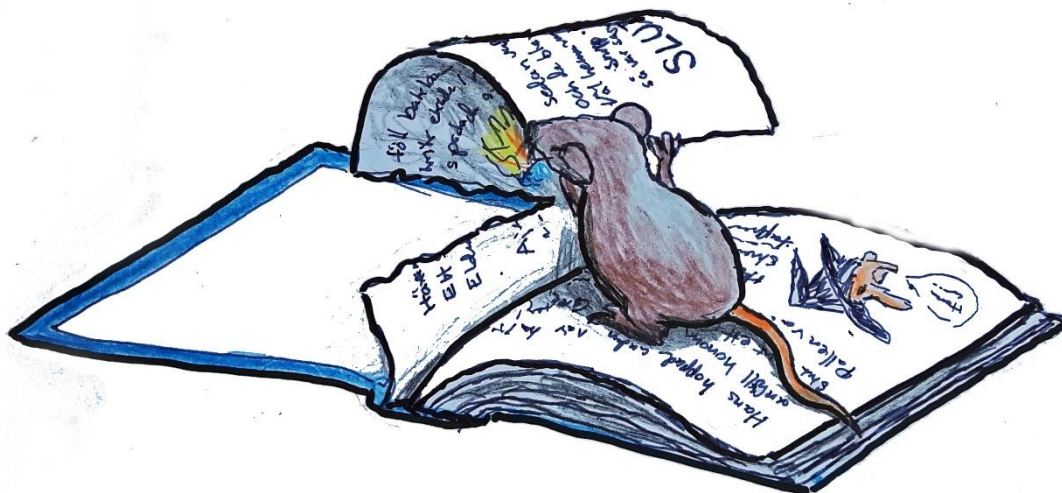
Molière och Fågelboken fördes bort av mössen. Råttfångaren beordrade sina möss att fortsätta arbetet. En stackars sagobok, som hette Hans och Greta, låg uppfläkt på golvet medan en mus rev ut dess sista sida.

”Vad gör ni? Sluta omedelbart!” ropade Fågelboken. Men Råttfångaren skrockade bara och sa:

”Inga mer lyckliga slut! Om inte jag får sluta lyckligt så skall ingen annan saga heller få sluta lyckligt.”

Musen tog den avrivna sidan i munnen, klättrade upp för en stege och kastade in sidan i värme-pannans heta eld. Sidan flammade upp och försvann.

”Les hommes malveillants peuvent mourir, mais jamais la méchanceté.”³ sa Molière med dämpad röst.

³ Ondsinta män kan dö, men ondska aldrig.

Molière blev mycket upprörd och började rabbla långa citat på franska. Medan flera möss försökte få tyst på Molière tog sig Fågelboken fram till Mästerkatten, som var inlindad i ett snöre. När mössen tittade åt andra håll kämpade Fågelboken med att så tyst som möjligt befria Mästerkatten från snöret. Det tog lite tid, men efter en stund blev Mästerkatten fri.

Mästerkatten förstod direkt vad som skulle göras. Boken öppnade sig, visade en stor bild på en ilsken katt med vassa tänder och fräste ilsket. Alla mössen blev jätterädda. De släppte allt de höll på med och flydde i vild panik. Råttfångaren försökte att stoppa dem, men de var allt för panikslagna för att kunna lyssna. Mästerkatten fräste en gång till och sedan var alla mössen försvunna.

“Nej! Kom tillbaka!” skrek Råttfångaren desperat. Mästerkatten började att befria andra bundna sago-böcker, medan Molière och Fågelboken gick emot Råttfångaren från var sitt håll. Råttfångaren tittade sig oroligt omkring och insåg att spelet var förlorat. Bäst att smita! Råttfångaren slank undan de båda böckerna och flydde mot en öppnad avloppsbrunn.

Hämnden skall bli ljuv!” sa Råttfångaren och följde upp med ett elakt skratt: ”Moa ha ha ha ha!”

”Stoppa skurken!” ropade Fågelboken, som ökade farten för att hinna ikapp.

Råttfångaren hoppade ner i brunnshålet, men landade där på en mus som gömt sig.

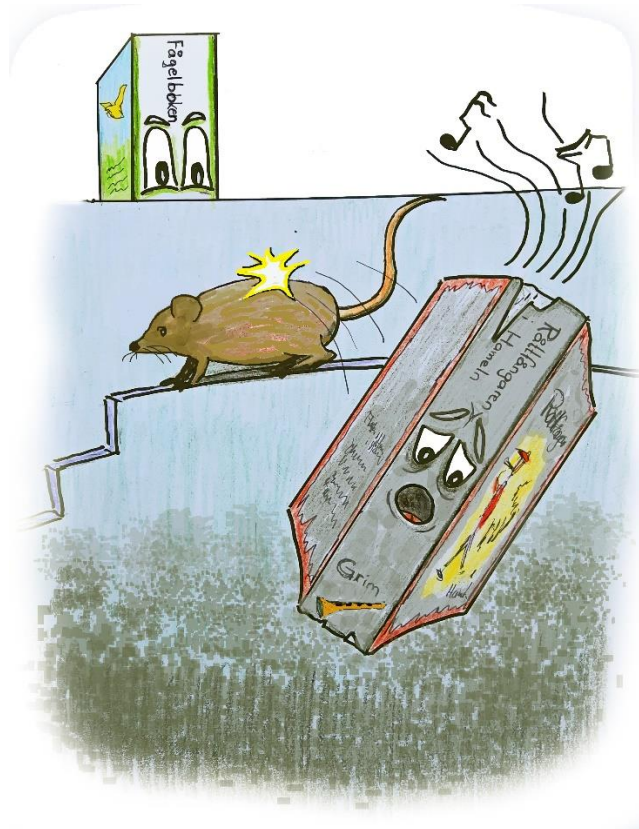
”Pip!” sa musen.

Råttfångaren studsade, missade kanten den försökt landa på och störtade ner i djupet.

”Hjälp!” ropade Råttfångaren.

Sedan hördes ett plums. Fågelboken stannade vid kanten till avloppsbrunnen och kikade neråt. Där nere syntes rinnande avloppsvatten, men ingen Råttfångare. Molière ställde sig bredvid sin vän, suckade tungt och sa:

”Nous mourons une seule fois, et depuis si longtemps.”⁴

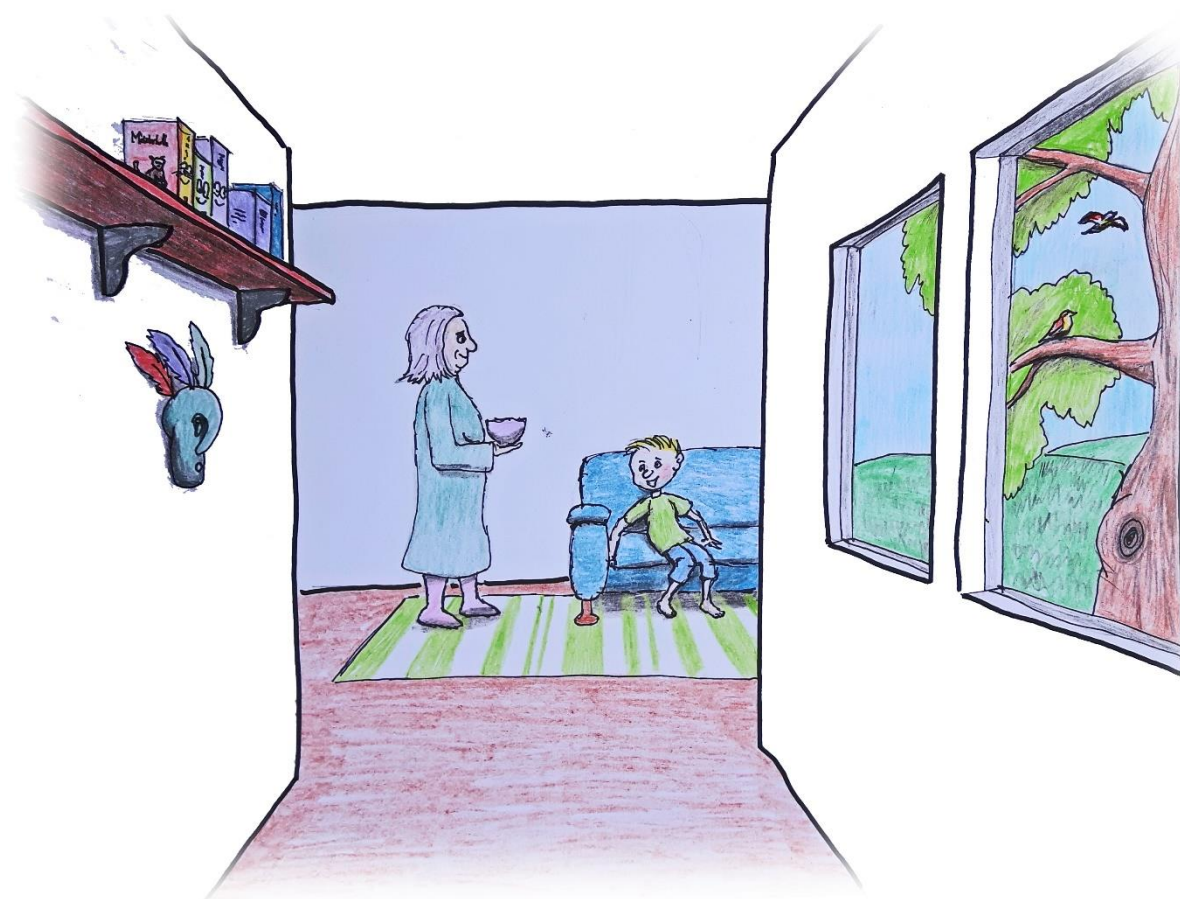

⁴ Vi dör bara en gång, och så länge.

Nästa morgon var alla befriade böcker åter tillbaka på sina bokhyllor. Vissa, som mist sina lyckliga slut till elden i värmepannan, var lite nedslagna, men ändå lättade av att vara på plats igen. Mästerkatten skrattade just åt ett av Molières urgamla skämt när tre människor klev in i korridoren. Böckerna tystnade omedelbart. Det var en äldre kvinna med sina två barnbarn som kommit in i Antikvariatet. Kvinnan stannade upp och sträckte upp en hand mot de tre böckerna.

Senare samma dag hade Mästerkatten, Molière och Fågelboken fått ett nytt hem. Kvinnan hade otroligt nog köpt dem alla tre. Mästerkatten till sina barnbarn och de andra två böckerna till sig själv. Fågelboken tittade sig omkring i vardagsrummet. Det var ett mycket trevligt rum, med stora fönster som släppte in massor av ljus. Utanför fönstret flög det förbi ett par fåglar; en blåmes och en bofink. Fågelboken skulle verkligen stortrivas här.

Snipp snapp snut

så var sagan

SLUT